

- Свърши ли?

ГЛАФИРА

/дръзко/. - Какво ви тревожи, господин професоре?

ПЕТРИНСКИ

/гневно, посочвайки ѝ вратата/. - Вън!

ГЛАФИРА

/скача гневно от стола си със свити юмруци/. - Не!

Няма да се махна от тук! Ще остана, за да разбия

лицемерното ти спокойствие, фалшивото благополучие

на чувствата ти! Много лесно е да ме изпъдиш сега

от порядъчното си общество с едно "вън"! Аз поз-

навам Ана от времето, когато бях твоя любовница!

Тогавата тя беше млада и хубава! Абсолютно сигурна

съм, че си я пожелавал като жена, но никога не си

посмял да изразиш това пред нея! Защо към нея си

имал едно отношение, а към мене - съвсем друго!

ПЕТРИНСКИ

/изсмива се високо/. - Това е тайната на всяка

жена. Към един мъжът изпитва уважение, а към друг

никакво!

ГЛАФИРА

/горчиво/. - Аз ще се опитам да надникна в тази

природна тайна, професоре!

ПЕТРИНСКИ

/снизходително/. - Моля!

ГЛАФИРА

- Ще започна от оная декемврийска зима, в която тат

Беше умря, а аз едва бях навършила 18 години. Мама пла-

чеше непрекъснато и проклинаше мизерната пенсийка

останала от татко. Менсардното етажче приличаше н

ледник. Нямаме въглища, нито пари. Напразно търсе

ме работа. Горчивият плач на майка ми ме разстрой

ваше и *избухнах*... наругах я... и кате взех орфа

то си палто, излязох от къщи! Тръгнах безцелно по